

ening ved Lov, og de ærede Herrer, som ellers have talt imod Forslaget, maa dog vide, at denne Lov af 1870, som blev givet om den almindelige Brandforsikringsforening, ingenlunde er en Grundlov for alle andre Forsikringsforeninger, og at der ikke i denne Lov er den allermindste Besjæftelse til at fordre, hvilket Omfang i Henseende til Bygningsforeninger en anden Forsikringsforening skal have. Naar der er Spørgsmaal om at give en Bygningsforsikring Soliditet, da er det ikke det Spørgsmaal, om dens Indretning stemmer med den almindelige Landbygningsforsikring, hvorpaa det kommer an, men det gjælder om at give en saadan Forening en Stadfæstelse, som frembyder tilstrækkelig Sikkerhed for de Forsikringer, der tegnes dert, og at det kan gøres paa andre Maader og aldeles forskjelligt fra den Indretning, som den almindelige Landbygningsforening har, derom kan der ikke være nogen Meningsulighed, saa vist som Erfaringen har vist det paa mange Maader. Her tegnes Fabrikassurancer i udenlandske Forsikringselskaber, og disse Forsikringer antages for gode her i Landet af Panthaverne. Om de udenlandske Forsikringsforeninger ellers i Virkeligheden tegne for Landbygninger, er mig ikke bekendt, men at man kan faae Landbygninger optagne i de udenlandske Forsikringsforeninger, og at den Sikkerhed, saadanne Forsikringsforeninger stille, kan være tilstrækkelig, derom kan der vist ikke være nogen Tvivl. Jeg henviser dertil for at godtgjøre lige overfor ærede Talere, at en Forsikring, tegnet netop som i Landbygningernes Brandforsikring, ingenlunde er nødvendig for at give en Brandforsikring Soliditet. Men det er ganske vist, at de Begunstigelses, som den almindelige Brandforsikring har, ere nødvendige for enhver anden Forsikring for Landbygninger netop med Hensyn til Panteretten. Den ærede Minister sagde, at man ikke skulde lægge altfor megen Vægt paa Ministeriets Stadfæstelse. Jeg for min Person lægger ikke stor Vægt derpaa. Hvad jeg lægger Vægt paa ved en Brandforsikringsforening, er Grundeierens funde Sands. Jeg tror, at den bedste Garanti er, at en Mand siger: I denne Forsikring tegner jeg mig; thi den er god. Jeg tror saa meget paa Grundeierens Begreb om deres egen Fordel, at jeg holder mig forvisset om, at de kun gaa til den Forsikring, hvor de ere sikre, og kunne de faae det billigere der, end i den almindelige Landbygningsforsikring, gaa de fra denne sidste, og det er dette, de Herrer ere bange for. De ere bange for, at, hvor fortræffelig end den almindelige Brandforsikring for Landbygninger er, hvor udmærket den er bestyret, hvor fortrinlig den er ved sin Reserverfond o. s. v., ville dog dens Interessenter løbe, de ere bange for, at dens Interessenter skulle gaa bort til en fattig Forening uden Reserverfond og uden deres Sikkerhed. Nei, det er det, jeg tror, og det kjender jeg de danske Grundeieres Sands for godt til, at Nogen skulde

bilde mig ind, at de skulle gaa fra en god Forening ind i en slet Forening. Derfor siger jeg, at det er rigtigt, hvad den ærede Minister bemærkede, at hans Bestyttelse ikke betyder meget: det er akkurat, ligesom naar han besidder en Prokurator. Derom han besidder en Prokurator, som ikke duer, hjælper det ikke, at han møder med Ministerens Bestalling, man faar ikke Noget af fortjene ved den, hvis man ikke selv duer til Noget. Saaledes gaar det ogsaa med Foreningerne. Derom en Minister giver en Forening, som ikke duer Noget, en Bestalling, faar den ingen Interessenter, det er dens egen gode Besskaffenhed, som skal staae den Interessenter, men man skal have Ministerens Palladium for at faae Tilladelse til at faae offentlige Prioriteter; dette er Sagen, det fører dertil, og det er saaledes, Administrationen her i Danmark har sammenlænket fra Absolutismens Tid alle offentlige Foranstaltninger. Det er dette, som vi skulle sprænge i Stykker for at faae Selvstyre indført, det er dertil, vi indbringe denne Lov, og det er dette Punkt, vi have stridt om saa ofte, som vi ogsaa her lægge for den ærede Minister, og der kommer han til at give os en Prøve paa, hvorvidt han slutter sig til sine Forgjængere eller ikke. Dette har han nu gjort, og det skal i min Stilling her i Thinget være et bestemmende Moment for mig lige overfor den ærede Minister. Det er, efter det Kjendskab, jeg har til Brandvæsen og Pengefager, vistnok en meget utidig Frygt, at en saadan Forening ikke skulde være i Stand til at reise de fornødne Midler hos Bankerne; det viser sig jo dog, at de Brandforsikringer, som bestaa udenfor den almindelige Landbygningsforeninges Brandforsikring kunne staae de behøvrige Midler tilstede uden at have Reserverfond, og ligeledes kunne de Løssøreforsikringer, som aldeles faarne Reserverfond, dog tilvejebringe Midlerne. Og nu den Tid, da Landbygningernes Brandforsikring ikke havde nogen Reserverfond. Gav man da ikke denne Forening Kredit, hvor fik den ellers sine Penge fra? Ja, den opkrævede Kontingentet forud, og derved blev den i Stand til at betale; men det er dog ikke altid saa, thi under Ministeren forterer Kjøbstadernes Brandforsikring, og saa vidt mig bekendt, har denne Brandforsikring ikke en saadan Reserverfond, som Landbygningernes har, men dog antages jo Kjøbstadernes Brandforsikring for at være fuldkommen sikker. Den staaer sine Penge i rette Tid, og saa vidt jeg veed, giver den ikke høiere Rente af sine Pengeforbud, end Landbygningernes Brandforsikring giver. Det

Kettelse.

Sp. 1323, S. 18 f. o.: „aldrig“ læs: „altid“.